

A polgári oldal újbóli megosztása értelmetlen és veszélyes

Kövér László a Fidesz szabolcsi állapotáról és az államfőválasztásról

(Munkatársunktól) A Fidesz – Magyar Polgári Párt ügyvezető alelnöke szerint a Fidesz nem szakad sem Szabolcsban, sem máshol amiatt, hogy szombaton meghíúsult *Helme*czy László megyei fideszes közgyűlési elnök ügyének tisztázása a helyi választmányban. Mint ismert, a Fidesz megyei választmánya, elnöksége és országos elnöksége nem őt javasolta erre a posztra, más pártok szavazatával viszont mégis sikerült elnyernie e tisztiséget. A szombatra tervezett tisztázás azonban elmaradt, sőt a tagság egy részének ellenkezése miatt napirendre sem került az

ügy. *Kövér* László szerint amennyiben a megyei választmány mégis az érintett kizárása mellett dönt és ha ezt az országos választmány is megerősíti, akkor sincs sem többről, sem kevesebbről szó, mint hogy bizonyos tagoktól egyszerűen megválnak a szervezet, de ettől még a Fidesz nem fog darabokra szakadni. Annál kevésbé, mert a képlet egyszerű: a megyei választmány elnöksége *Tóth* Andrászt jelölte a szabolcsi közgyűlés megüresedő elnöki pozíciójába, ám ezzel a döntéssel szembeszegülve *Helme*czy László részben a Fidesz közgyűlési frakciójában, részben

pedig más pártok frakciójában magának támogatást szerezve puccsszerűen közgyűlési elnöké választotta magát – mondta el érdeklődésünkre a párt ügyvezető alelnöke, hozzátéve: a választás jogi értelemben vett korrektségéhez kétség sem férhet, de egy demokráciában minden pártban vannak írott és íratlan, tartalmi és eljárásjogi normák, amelyek személyes ambíciók miatti felrúgása ellehetetlenítheti a párton belüli együttműködést. *Helme*czy László ebben az ügyben nem járt el úgy, ahogyan elvárható lett volna.

(Folytatás a 6. oldalon)

A polgári oldal újbóli megosztása veszélyes

Kövér László a Fidesz szabolcsi állapotáról és az államfőválasztás koalíciós kockázatáról

(Folytatás az 1. oldalról)

– Az elmúlt hetekben a Fidesz parlamenti frakciójának egyik kereszténydemokrata tagja felvetette: a jövő évben esedékes köztársaságielnök-választás próbára teheti a koalíció stabilitását, míg a kizsardapártból érkező hangok szerint épenséggel a jövő évi költségvetési számok körüli markáns álláspontbeli különbségek jelenthetik a koalíciós egység végét.

– Ha ilyesmi a politikai ellenfeleink részéről fogalmazódik meg, akkor nem tulajdonítok neki különösebb jelentőséget. Ellenben kifejezetten károsnak és fölöslegesnek tartom, ha ezt a kormánykoalíció bármely tagja veti fel, immáron legitím forrásként szolgálva a sajtótárlátásokhoz. Ennek az égvilágon nincs értelme, ez a koalíció négy évre kötött, a koalíciós szerződés pedig világosan rögzíti a felek jogait, kötelezettségeit, a partnerekkel szembeni elvárásait. A Fidesz – Magyar Polgári Párt pedig úgy gondolja, hogy e koalíciós szerződés érvényben van, és nem lát okot a felülvizsgálatára; ismereteim szerint ezt a kizsardapárt is így látja, s ha mégis megváltozna a véleménye, jelezni fogja.

– A kizsardák mind többet beszélnek arról, hogy lesz saját elnökjelöltjük, bár név szerint még senki nem neveztek meg. Az MSZP ugyancsak jelezte, hogy nekik is lesz saját jelöltjük, a Fidesz viszont továbbra is hallgat a terveiről.

– Fölszemes volna bármiféle szándékunkról beszélni, hiszen a koalíciós szerződés világosan rendelkezik erről: a kizsardapárt joga megnevezni a közös elnökjelöltet.

– A Fidesz ezek szerint csupán a vétőjogával kíván élni?

– Ameddig a koalíciós szerződés ebben a formában van érvényben, és ha közben a felek egyike sem nyilvánítja ki felülvizsgálati szándékát, addig ez a helyzet.

– Ennek ellenére bizonyára lesznek egyeztetések a leendő jelölt személyéről a két párt között.

– A koalíciós partnerek között mindenféle szerződés nélkül is ez a helyes eljárás azt megelőzendő, hogy a feleknek a nyilvánosság előtt kelljen egymás javaslatait minősíteniük.

– Akkor is élni fog vétőjogával a Fidesz, ha kizsardapártbeli személy lesz az elnökjelölt?

– A koalíciós szerződés nem azt mondja ki, hogy a Fidesz minden körülmények között mindenféle jelöltet köteles támogatni, hanem csupán azt rögzíti: az FKGP jelölheti a köztársasági elnök tiszterre alkalmasnak tartott személyt, ami önmagában hordja az egyeztetési kényszert, vagyis a Fidesz véleménye a döntéshozatal előtt nem kerülhető meg. Meggyőződésem, nem az dönti el valakinek az alkalmaságát, hogy az illető bármely pártnak tagja-e vagy sem, hanem hogy képes-e betölteni azt a pártok fölött álló, kiegyensúlyozó, integráló szerepet, amit az alkotmány a mindenkor köztársasági elnökre ruház.

– Mi történik, ha a Fidesz mégis nemet mond egy jelöltre?

– Azt tartanám normálisnak, hogy ilyen esetben, mielőtt nemet mondanánk, a Fidesznek lehetősége legyen ezt előzetesen, informális úton jelezni. Fel sem merülhet, hogy nekünk a nyilvánosság előtt kelljen vitába bocsátkoznunk, az meg különösen elfogadhatatlan lenne, hogy a parlamenti szavazás során kelljen esetleges ellenvéleményünket érvényesíteni.

– A Fidesz választási programjában szereplő családátogatási rendszer bevezetésére januártól sor kerül, ám az ellenzék úgy véli, ez nem elégti ki a várakozásokat. Az SZDSZ egyik vezető politikusa szerint a kormány elgondolása a jövedelem nélküli családok számára kifejezetten rossz, a szocialisták egyik frontembere pedig éppen a gyermeket nevelőket féli a hátrányos megkülönböztéstől.

– Még tízéves politikai rutinnal is tanácstalanul hallgatom az ellenzéki politikusok ezen sirámain. Csak a pontosság kedvéért mondom, hogy 1996-ban az akkori kormány 139 milliárd forintot fordított családátogatásra, míg ez az összeg jövőre 250 milliárd forint lesz a költségvetésben. Ebből mindenki kiszámolhatja, mekkora növekményt könyvelhetnek el – még az inflációt is beszámítva – a magyar családok. Az ellenzék politikusai a jelek szerint úgy gondolják: nincs olyan kormányzati döntés,

amelynél nagyobbakat nem tudnának ígérni. Az más kérdés, hogy amikor hatalmon voltak, nem adtak a magyar családoknak, hanem elvettek tőlük. Elnyomortották a közép- és alacsony jövedelműeket, a fiatal családokat, az ő kormányzásuk idejére tehető

Kövér László: Ez a koalíció négy évre kötött

HAVRAN ZOLTÁN FELVÉTELE

a legmélyebb szociális válság, amikor egy fiatal házaspár számára a gyermekvállalás automatikusan a szegénység vállalását jelentette. Egyszerűen nincs erkölcsi alapjuk bírálatokat megfogalmazni a mai kormány családátogatási politikájával szemben, mert nemcsak megszüntették a családi pótlékra való alanyi jogosultságot, hanem eltörölték a gyedet, az infláció pedig felemészítette a megmaradt támogatásokat reálértékűen. A mi kormányunknak viszont nincs szegyenkeznivalója: azt a társadalmi réteget kívánjuk ugyanis támogatni, amely a munkájával az országot építi, az adival elősegíti a közfinanszírozást, s maga is elkövet mindent annak érdekében, hogy megteremtse saját gyermekei anyagi, kulturális és erkölcsi nevelésének feltételeit.

– Politikai megfigyelők szerint a siófoki és a székesfehérvári időközi országgyűlési választási eredmény azt jelzi: a távol maradó szavazók kiábrándultak a jobboldalból. Szükség volna-e olyan új szerű kereszténydemokrata tömörülésre, amellyel megmozdíthatók lennének a most „lábbal szavazók”?

– Szerintem egészen mást mutatnak a fehérvári és a siófoki eredmények: több, korábbi időközi választás tapasztalata az, hogy a magyar választók ezeknek a politikai megmértetetteknek sokkal kisebb jelentőséget tulajdonítanak, mint a négyévenként sorra kerülő választásoknak, s ez a szavazási hajlandóságban is megmutatkozik. Egyébként az említett két választási eredmény arányaiban – a jobb- és baloldalt, az ellenzékét és a koalíciót nézve – nem sokban tér el a tavalyi parlamenti választások eredményétől. Ami pedig egy új kereszténydemokrata tömörülést illeti, erről többször elmondtam már a véleményem az érintettek előtt is. Öt évvel ezelőtt, 1994-ben világossá vált, hogy a magyar polgári oldalnak – amely a nemzeti-liberális, a kereszténydemokrata és a konzervatív politikai szemléiség képviselőjének tartja magát – akkor van esélye tartós közéleti szerepre, ha az erőket egyesíti; csak ezen a módon van rá esély, hogy az MSZP bázisához közel azonos nagyságú szavazótábor jöjjön létre, amely képes választásokat megnyerni. Elindult tehát egy integrálódási folyamat, amely az 1994-es önkormányzati választásokon már viszonylagos sikert hozott, majd pedig tavaly megszerezte a választási győzelmet a Fidesz-FKGP-MDF koalíció számára. Eközben elbuktak mindazok a pártok és politikusok, akik nem voltak képesek felismerni a kor parancsát. Éppen ezért minden olyan kezdeményezést, amely hozzájárul a polgári erőkhöz leghatékonyabb egyesítéséhez, jónak tartok, viszont minden olyan kísérlet, amely az erőkhöz újbóli megosztása irányába mutat, értelmetlen és káros. Az MSZP és az általa képviselt világ még 2002-ben is erős lesz. Ha valaki úgy gondolja, hogy mindez nem számít – a lelke rajta. Elvégre szabad országban élünk.

– Úgy tűnik, hogy egyes politikusok lelkiismeret-furdalással küszködnek a magyar történelmet illetően, így meglehetősen vehemenciával igyekeznek összekapcsolni a Fideszt például a Horthy-rendszerrel, annak restaurálásától vagy a Szent Korona felértékelődésétől tartva. Mit tehetnek ezeknek a megnyugtatóra a Fidesz?

– Alig van annál nevesesebb és izzadságszagúbb törekvés, mint hogy a Horthy-rendszerrel egy platformra hozzák a pártot, legfeljebb még azoknak a megbélyegző szándéka sorolható ide, akik a Rákosi-érához hasonlóan már közszereplőként tevékenykedtek, s most ellenzéki-ként éppen a Rákosi-érához igyekeznek hasonlítani mindazt, ami az országban zajlik. Megítélésem szerint azoknak kéne inkább elszámolnia az 1994–1998 közötti tevékenységükkel, a demokrácia intézményrendszeréhez fűződő viszonyukkal, akik ma ezt a kormányon kérik számon. Figyelemre méltó, hogy mindközben ma már az ellenzék némely politikusa és az értelmiségijük holdudvarának néhány képviselője odáig elmegy a múlt átértelmezésében, hogy magát a Kádár-rendszert, amely emberek százainak kivégzésével, ezrek bebörtönzésével, tízezrek emigrációba kényszerítésével és százezrek megnyomortásával indult a „szocializmus építésének rögs útjára” 1956-ban, az akkori világok legjobbikaiként próbálják meg beállítani. Mégpedig azért, mert ők maguk ennek a diktatúrának tevékeny támogatói és haszonélvezői voltak. De ha csak az 1994–98 közötti időszakra tekintünk vissza, szintén láthatjuk: akkora tisztogatást az államapparátusban és a médiában, amekkorát a Horn-kormány mindjárt 1994-ben sebtiben véghezvitte, az 1990-ban, a rendszerváltozás első ciklusában, sem 1998-ban senki még csak tervezni sem mert, nemhogy végrehajtotta volna. Van valami sajátos bája annak, amikor valaha volt pártapparátusok, kultúrcentzorok, a Varsói Szerződés és a proletár internacionalizmus rendíthetetlen támaszai, a magukat ma szocialdemokratának láttatni akaró áldemokrata szocik leckét adnak demokratikus politikai kultúrából. Egy darabig ezzel még nem kelene próbálkoznunk.

Varjú Frigyes